

Ταπεινώνομαστε κάτω από το χέρι του Θεού

*«Ταπεινώθητε λοιπόν υπό την κραταιάν χείρα του
Θεού, διά να σας υψώση εν καιρώ.»*

— Α' Πέτρον 5:6 —

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ της ζωής του Ιωσήφ καταγράφεται στο βιβλίο της Γένεσης, κεφάλαια 37-50, και περιέχει πολύτιμα μαθήματα ταπεινότητας, πίστης και εμπιστοσύνης στον Κύριο. Όταν ήταν δεκαεπτά ετών, τα αδέρφια του τον μισούσαν «τόσο πολύ που δεν μπορούσαν να του μιλάνε ευγενικά ή ειρηνικά», επειδή ο πατέρας τους αγαπούσε τον Ιωσήφ περισσότερο από αυτούς. (Γέν 37:2-4) Τότε ο Ιωσήφ είδε δύο όνειρα, τα οποία με τη σειρά του τα είπε στην οικογένειά του. Τα αδέρφια του είδαν σε αυτά τα όνειρα μια υπόδειξη ότι ο Ιωσήφ θα ήταν μια μέρα κυβερνήτης πάνω τους. Κατά συνέπεια, «τον μισούσαν ακόμη περισσότερο». Ωστόσο, ο πατέρας του Ιακώβ «συνέχιζε να τα σκέφτεται όλα αυτά». —εδάφ. 5-11

Οι Γραφές δηλώνουν: «Η ζηλοτυπία σκληρά ως ο άδης.» (Άσμα Ασμάτων 8:6) Πιστοί σε αυτή τη δήλωση λοιπόν, οι αδελφοί του Ιωσήφ τον πούλησαν σε μια ομάδα Ισραηλιτών, οι οποίοι με τη σειρά τους τον παρέδωσαν ως δούλο στην Αίγυπτο. (Γέν. 37:12-28) «Αλλά ο Κύριος ήταν με τον Ιωσήφ». (Γέν. 39:2,21· Πράξεις 7:9,10) Η

πρόνοια του Θεού συνεχίστηκε μαζί του, ακόμη και κατά τη διάρκεια πολλών σκληρών εμπειριών κατά τη διάρκεια αρκετών ετών. Ενώ ο Ιωσήφ ήταν σκλάβος στην Αίγυπτο, η γυναίκα του κυρίου του τον κατηγορήσε ψευδώς. Έπειτα, ο Ιωσήφ ρίχτηκε στη φυλακή και «πονούσαν τα πόδια του με τα δεσμά», επειδή «ήταν σιδερένια». —Γέν. 39:20· Ψαλμ. 105:17,18

Τα πολλά χρόνια λανθασμένης φυλάκισης στην Αίγυπτο έφεραν στον Ιωσήφ μια πλούσια εμπειρία ανάπτυξης ταπεινοφροσύνης, υπομονής, συμπάθειας για τους άλλους και εμπιστοσύνης στον Κύριο. Ο ψαλμωδός περιγράφει αυτήν την περίοδο της ζωής του Ιωσήφ: «Ο λόγος του Κυρίου εδοκίμασεν αυτόν.» (Ψαλμ. 105:19) Η σοφία του Επουράνιου Πατέρα μας προέβλεψε ότι ο χαρακτήρας του Ιωσήφ έπρεπε να αναπτυχθεί και να δοκιμαστεί η πίστη του, εκπαιδευόντάς τον έτσι για ένα μελλοντικό μεγάλο έργο.

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Αν και ο Ιωσήφ εμπιστευόταν τον Κύριο, αυτό δεν τον εμπόδισε να προσφύγει στον αρτοποιό του Φαραώ, ο οποίος ήταν επίσης στη φυλακή. Αφού ο Ιωσήφ ερμήνευσε ευνοϊκά το όνειρο του οινοχόου, του ζήτησε, αφού θα αποκατασταθεί ως οινοχόου του βασιλιά, να μιλήσει στον Φαραώ για να εξασφαλίσει την ελευθερία του. (Γέν. 40:9-15) Αφού ελευθερώθηκε από τη φυλακή, ο οινοχόος σίγουρα θα είχε πολλές ευκαιρίες να ανταποδώσει τον Ιωσήφ για την καλοσύνη που του είχε δείξει ενώ βρισκόταν στη φυλακή. Ωστόσο, «ξέχασε» τον Ιωσήφ επί δύο χρόνια. (Γέν. 40:23· 41:1) Ωστόσο, ο Ιωσήφ διατήρησε την εμπιστοσύνη του στον Κύριο και με ταπεινοφροσύνη περίμενε υπομονετικά την υλοποίηση των σχεδίων του Θεού. Τι υπέροχο μάθημα είναι αυτό για κάθε έναν από τους ακόλουθους του Κυρίου αυτή τη

στιγμή!

Παρόμοια με αυτό που συνέβη στον Ιωσήφ, όλα τα συμφέροντά μας είναι στα χέρια του Κυρίου, εάν του παρουσιαστήκαμε πλήρως, ανεπιφύλακτα, και έχουμε γίνει δεκτοί ως μέλη του σώματος του Χριστού. Σύμφωνα με ίδιαν γραμμών αυτήν, ο Ιησούς μας νουθετεί: «Ο Πατέρας σας γνωρίζει τι έχετε ανάγκη» και «Ο ίδιος ο Πατέρας σας αγαπά». Σχετικά με τους μαθητές του ο Ιησούς δήλωσε περαιτέρω: «Κανείς δεν μπορεί να τους αφαιρέσει από το χέρι του Πατέρα μου». —Ματθ. 6:8· Ιωάννης 16:27· 10:29

Πρέπει επίσης να υπενθυμίζουμε συνεχώς στον εαυτό μας τη νουθεσία του Αποστόλου Παύλου: «Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρετε.» —Α' Κορ. 10:13

Είναι σωστό για εμάς να χρησιμοποιούμε κάθε εύλογο μέσο για την εξασφάλιση αυτού που θεωρούμε ότι είναι για τα καλύτερα πνευματικά μας συμφέροντα. Ωστόσο, δεν πρέπει να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις προσπάθειές μας, αλλά μάλλον να εμπιστευόμαστε τον Κύριο και να περιμένουμε υπομονετικά τον χρόνο του και τον τρόπο του για την απελευθέρωσή μας από κάθε κακή κατάσταση, σύμφωνα πάντα με το θέλημά του. — Λαμ. 3:25,26

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟΝ ΜΕ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ο χρόνος και η μέθοδος του Κυρίου για την απελευθέρωση του Ιωσήφ από τη φυλακή ξεπέρασαν κατά πολύ όλες τις προσδοκίες του. Με τον πιο αξιοσημείωτο τρόπο, ο Ιωσήφ τελικά βγήκε από τη φυλακή και μπήκε στο παλάτι της Αιγύπτου, του

μεγαλύτερου έθνους εκείνη την εποχή.

Μια μέρα, ο Φαραώ της Αιγύπτου είδε δύο όνειρα που έκαναν κάτι να βάλουν κάτι βαθιά στο μυαλό του. Στο πρώτο όνειρο είδε «επτά υγιείς, παχουλές αγελάδες» να βγαίνουν από τον ποταμό Νείλο και να αρχίζουν να βοσκούν στην όχθη. Μετά από αυτό, επτά αδύνατες αγελάδες βγήκαν από το ποτάμι και κατασπάραξαν τις επτά υγιείς. —Γέν. 41:1-4

Στο δεύτερο όνειρό του, ο βασιλιάς είδε «επτά στάχυα παχουλά, γεμάτα κόκκους με πολύ καρπό μέσα» που είχαν μεγαλώσει «σε ένα μόνο μίσχο», υποδεικνύοντας την πιο παραγωγική απόδοση. Στη συνέχεια, ανέβηκαν «επτά λεπτά στάχυα που κάρηκαν από τον ανατολικό άνεμο» και «έφαγαν τα επτά παχουλά, γεμάτα πολύ καρπό, στάχυα». Το επόμενο πρωί ο Φαραώ ταραχτήκε πολύ και κάλεσε όλους τους μάγους και τους σοφούς της Αιγύπτου να του εξηγήσουν τα όνειρά του, «αλλά κανείς δεν μπορούσε να τα ερμηνεύσει». —εδάφ. 5-8

Η ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ

Στη συνέχεια, ο οινοχόος θυμήθηκε το δικό του όνειρο και πόσο σωστά το είχε ερμηνεύσει ένας ευγενικός και συμπαθητικός νεαρός Εβραίος, ο οποίος ήταν υπηρέτης του αρχιφύλακος των φυλακών. Όταν ο Φαραώ έμαθε για την ακριβή ερμηνεία των ονείρων του οινοχόου του, διέταξε να βγάλουν τον Ιωσήφ από τη φυλακή και να τον φέρουν μπροστά του. Ο Φαραώ είπε στον Ιωσήφ: «Είδον ενύπνιον, και δεν είναι ουδείς όστις να εξηγήση αυτό· και εγώ ήκουσα περί σου να λέγωσιν ότι εννοείς τα όνειρα ώστε να εξηγής αυτά.» —Γέν. 41:9-15

Εδώ έγινε μια δοκιμασία του χαρακτήρα του Ιωσήφ. Θα καυχιόταν ότι είχε μια τέτοια ικανότητα; Ο Ιωσήφ απάντησε ταπεινά: «Ουχί εγώ· ο Θεός θέλει δώσει εις τον Φαραώ σωτήριοι αποκρίσιν.» (εδ. 16) Εδώ ήταν

μια από τις υπέροχες πτυχές του χαρακτήρα του Τζόζεφ—η ταπεινοφροσύνη. Έδωσε στον Θεό όλη την τιμή και τη δόξα.

Οι Γραφές τονίζουν επανειλημμένα τη σημασία της ταπεινοφροσύνης. Ο Ιησούς είπε: «Καθένας που υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, αλλά αυτός που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί». (Λουκάς 14:11) Στο εδάφιο λίγο πριν από το εναρκτήριο κείμενό μας, ο Απόστολος Πέτρος γράφει: «Ο Θεός εναντιώνεται στους αλαζόνες, αλλά δίνει χάρη στους ταπεινούς». (Α' Πέτ. 5:5) Στις Παροιμίες, μάς νουθετεί επίσης ο Δαβίδ: «Ελπίζε επί Κύριον εξ όλης σου της καρδιάς, και μη επιστηρίζεσαι εις την σύνεσίν σου· εν πάσαις ταις οδοίς σου αυτόν γνώριζε, και αυτός θέλει διευθύνει τα διαβήματά σου.» —Παρ. 3:5,6

Σχετικά με τη σημασία της ταπεινοφροσύνης, ο Προφήτης Ιερεμίας έγραψε: «Ούτω λέγει Κύριος· Ας μη καυχάται ο σοφός εις την σοφίαν αυτού, και ας μη καυχάται ο δυνατός εις την δύναμιν αυτού, ας μη καυχάται ο πλούσιος εις τον πλούτον αυτού· αλλ' ο καυχώμενος ας καυχάται εις τούτο, ότι εννοεί και γνωρίζει εμέ, ότι εγώ είμαι ο Κύριος, ο ποιών έλεος, κρίσιν και δικαιοσύνην επί της γής· επειδή εις ταύτα ευαρεστούμαι, λέγει Κύριος.» —Ιερ. 9:23,24

Ενώ μια τέτοια αναγνώριση για τον Κύριο είναι κατάλληλη σε όλες τις εμπειρίες μας στη ζωή, είναι ιδιαίτερα κατάλληλη καθώς μελετάμε τον Λόγο του Θεού και όταν έχουμε την ευκαιρία να τον μοιραστούμε στους άλλους. Δεν πρέπει να μιλάμε σαν να είναι το μάθημά μας, ούτε να αποδίδουμε τη σοφία στον εαυτό μας. Αντίθετα, με την καρδιά μας γεμάτη ευγνωμοσύνη προς τον Κύριο για τις ευλογίες που έχουμε λάβει, ας τον αναγνωρίσουμε, τον Λόγο του και τις διατάξεις του σε σχέση με την Αλήθεια του. —Α' Κορ. 14:36,37· 4:7

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΔΕΙΞΗ

Αφού ο Φαραώ διηγήθηκε και τα δύο όνειρά του, ο Ιωσήφ έδωσε αμέσως την ερμηνεία. «Και είπε ο Ιωσήφ προς τον Φαραώ, Το ενύπνιον του Φαραώ εν είναι· ο Θεός εφανέρωσεν εις τον Φαραώ όσα μέλλει να κάμη. Τα επτά δαμάλια τα καλά είναι επτά έτη· και τα επτά αστάχια τα καλά είναι επτά έτη· το ενύπνιον εν είναι. Και τα επτά δαμάλια τα λεπτά και άσχημα, τα οποία ανέβαινον κατόπιν αυτών, είναι επτά έτη· και τα επτά αστάχια τα άμεστα, τα κεκαυμένα υπό του ανατολικού ανέμου, θέλουσιν είσθαι επτά έτη πείνης.» (Γέν. 41:25-27) Ο Ιωσήφ εξήγησε: «Το δε ότι εδευτερώθη το ενύπνιον εις τον Φαραώ δις, φανερόναι ότι το πράγμα είναι αποφασισμένον παρά του Θεού και ότι ο Θεός θέλει ταχύνει να εκτελέση αυτό.» —εδ. 32

Ένας πιο εγωκεντρικός άνθρωπος από τον Ιωσήφ θα ένιωθε ότι είχαν κάνει ένα υπέροχο πράγμα ερμηνεύοντας τα όνειρα, κάτι που ούτε οι σοφοί της Αιγύπτου δεν μπορούσαν να κάνουν. Μερικοί μπορεί να είχαν κατακλυστεί τόσο πολύ από την αίσθηση της δικής τους σπουδαιότητας που θα είχαν δεχτεί ευχαρίστως να τους θαυμάζουν ως σοφούς. Ωστόσο, η ταπεινοφροσύνη του Ιωσήφ φαίνεται δίνοντας στον Κύριο όλα τα εύσημα για την ερμηνεία των δύο ονείρων. Δεν ένιωσε υπερηφάνεια όταν εκφώνησε το μήνυμα του Κυρίου.

Ο Ιωσήφ τότε υπέδειξε στον Φαραώ ποια θα μπορούσαν να είναι τα κατάλληλα βήματα που έπρεπε να κάνει, ώστε τα όνειρα να αποδειχθούν ευλογία. «33 Τώρα λοιπόν ας προβλέψη ο Φαραώ άνθρωπον συνετόν και φρόνιμον και ας καταστήση αυτόν επί της γης της Αιγύπτου· 34 ας κάμη ο Φαραώ και ας διορίση επιστάτας επί της γής· και ας λαμβάνη το πέμπτον από της γης Αιγύπτου εις τα επτά έτη της αφθονίας· 35 και ας συνάξωσι πάσας τας τροφάς τούτων των ερχομένων

καλών ετών, και ας αποταμιεύσωσι σίτον υπό την χείρα του Φαραώ διά τροφάς εις τας πόλεις, και ας φυλάττωσιν αυτόν· 36 και αι τροφαί θέλουσι μένει πεφυλαγμέναι διά την γην εις τα επτά έτη της πείνης, τα οποία θέλουσιν ακολουθήσει εν τη γη της Αιγύπτου, διά να μη απολεσθή ο τόπος υπό της πείνης. 37 Και ήρεσεν ο λόγος εις τον Φαραώ και εις πάντας τους δούλους αυτού.» —εδ. 33-37

Δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο Ιωσήφ είχε έστω και την παραμικρή προσδοκία ότι θα ήταν αυτός που θα διόριζε ο Φαραώ σε αυτό το έργο. Θα ήταν πολύ απίθανο να περιμένουμε από τον Φαραώ να βγάλει από τη φυλακή έναν ξένης καταγωγής και να τον εξυψώσει ώστε να είναι πάνω από όλους τους άλλους αξιωματούχους στην αυτοκρατορία του. Ωστόσο, αυτό ακριβώς έκανε ο Φαραώ!

«ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΤΕΤΟΙΟ;»

«Ο Φαραώ ρώτησε τους υπηρέτες του: Μπορούμε να βρούμε κάποιον άλλον σαν αυτόν—κάποιον στον οποίο ζει το Πνεύμα του Θεού;» Μη περιμένοντας να λάβει τη συγκατάθεση των αξιωματούχων της αυλής του, ο βασιλιάς απάντησε στη δική του ερώτηση και είπε στον Ιωσήφ: «Επειδή ο Θεός έδειξεν εις σε πάντα ταύτα, δεν είναι ουδείς τόσον συνετός και φρόνιμος όσον συ. Συ θέλεις είσθαι επί του οίκου μου και εις τον λόγον του στόματός σου θέλει υπακούει πας ο λαός μου· μόνον κατά τον θρόνον θέλω είσθαι ανώτερός σου. Και είπεν ο Φαραώ προς τον Ιωσήφ, Ιδού, σε κατέστησα εφ' όλης της γης Αιγύπτου.» —Γέν. 41:38-41

Η εξύψωση του Ιωσήφ από το να ήταν σκλάβος ριγμένος στη φυλακή, μέχρι να διοριστεί τώρα ως το δεύτερο υψηλότερο πρόσωπο εξουσίας στην αιγυπτιακή αυτοκρατορία, μας υποδηλώνει μια εικόνα μιας ακόμη

υψηλότερης εκπλήρωσης. Ο Απόστολος Παύλος εξηγεί πώς ο Κύριός μας Ιησούς «αλλ' εαυτὸν ἐκένωσε λαβὼν δούλου μορφὴν, γενόμενος ὁμοιος με τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ευρεθεὶς κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυροῦ.» (Φιλ. 2:7,8) Ἐτσι ὁ Ιησούς μῆκε στη μεγάλη φυλακὴ τοῦ θανάτου.

Οἱ ἐμπειρίες τοῦ Ιησοῦ, ὑπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, δοκίμασαν καὶ ἀπέδειξαν τὴν πιστότητά του καὶ τὸν προετοίμασαν γιὰ τὸ μεγάλο μελλοντικὸ τοῦ ἔργο της εὐλογίας ὅλης της ἀνθρωπότητας. Ὅπως ὁ Ἰωσήφ ἔσωσε τις ζωές τοῦ λαοῦ της Αἰγύπτου, ἔτσι καὶ ὁ μεγαλύτερος Ἰωσήφ, ὁ Κύριός μας Ιησούς, θὰ προσφέρει ζωὴ σε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

«ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΘΑ ΓΟΝΑΤΙΣΕΙ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ συστήσει ὁ Φαραὼ τὸν Ἰωσήφ στὸν αἰγυπτιακὸ λαό, πρῶτα «καὶ ἐκβαλὼν ὁ Φαραὼ τὸ δακτυλίδιον αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔβαλεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωσήφ». Εκείνες τὶς μέρες τὸ δακτυλίδι τοῦ βασιλιά ἐδειχνε τὴν ἐξουσία του. Τότε ὁ Φαραὼ «ενέδυσεν αὐτὸν ἱμάτια βύσσινα, καὶ περιέβαλε χρυσὸν περιδέραιον περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ», γιὰ νὰ δείξει τὸν βαθμὸ τοῦ Ἰωσήφ. Στὴ συνέχεια, «ανεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ τὴν δευτέραν· καὶ ἐκήρυττον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, “Γονατίσατε!”», καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἀναγνώρισε ταπεινά ὡς ἐκπρόσωπο τοῦ βασιλιά. —Γέν. 41:42,43

Αὐτὸ μας θυμίζει τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου σχετικὰ με τὸν σεβασμὸ τοῦ Κυρίου μας Ιησοῦ καὶ τὴν υψηλὴ του ἐξύψωση ἀφοῦ πρόθυμα ἔδωσε τὴ ζωὴ του σε θυσία, πεθαίνοντας στὸν σταυρό. «Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν αὐτὸν καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ὄνομα τοῦ ὑπὲρ παν ὄνομα, διὰ νὰ κλίνη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ιησοῦ παν

γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός.» —Φιλ. 2:9-11

Καθώς σκεφτόμαστε την υψηλή εξύψωση του Ιησού, ας θυμηθούμε επίσης ότι η «νύφη» του είναι υπεσχημένο ότι θα είναι «συνκληρονόμοι του Χριστού. αν υποφέρουμε μαζί του, για να δοξαστούμε κι εμείς μαζί». (Ρωμ. 8:17) Το προνόμιο του να γίνουμε μέλη αυτής της τάξης νυφών ανήκει στους «καλούμενους, εκλεκτούς και πιστούς», των οποίων η πίστη αναπτύσσεται και «δοκιμάζεται» κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. —Αποκ. 17:14· Α' Πέτρου 1:7

Έχοντας αυτό συνεχώς στο μυαλό μας, ας εξετάσουμε τι είδους πρόσωπα πρέπει να είμαστε «επειδή λοιπόν πάντα ταύτα διαλύονται, οποίοι πρέπει να ήσθε σεις εις πολίτευμα άγιον και ευσέβειαν». (Β' Πέτ. 3:11) Πόσο ασήμαντες πρέπει να μας φαίνονται όλες οι γήινες απολαύσεις και θλίψεις, όλα τα επίγεια πλούτη και η φτώχεια, κάθε ανθρώπινη αδυναμία και εξευτελισμός! Τι επιθυμία πρέπει να έχουμε για να κάνουμε «βέβαια την κλήση και την εκλογή μας» με το να είμαστε «πιστοί μέχρι θανάτου». —Β' Πέτ. 1:10· Αποκ. 2:10

ΤΟ «ΨΩΜΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Στη συνέχεια ο Φαραώ έδωσε στον Ιωσήφ ένα νέο όνομα, Αφνάθ-πανεάχ. (Γέν. 41:45) Μια υποσημείωση στη «Companion Bible» δείχνει ότι αυτή η λέξη σημαίνει «αφθονία ζωής ή τροφή για τους ζωντανούς». Το ίδιο και ο Ιησούς είπε για τον εαυτό του: «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό. ... Το ψωμί που θα δώσω είναι η σάρκα μου, που θα δώσω για τη ζωή του κόσμου.» —Ιωάννης 6:51

Ο Θεός παρείχε, με την πρόθυμη θυσία του μονογενούς του Υιού Ιησού, ένα αντίλυτρον για όλη την

ανθρωπότητα. Η τέλεια ανθρώπινη ζωή του Ιησού ήταν ένα ακριβές αντίστοιχο τίμημα για να αντισταθμίσει την ανυπακοή της τέλειαν ανθρώπινης ζωής του Αδάμ. Ο Απόστολος Παύλος δηλώνει ότι ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς «όστις έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ώρισμένοις καιροίς». (Α' Τιμ. 2:5,6) Σε άλλο σημείο, ο Παύλος λέει: «Τον δε ολίγον τι παρά τους αγγέλους ηλαττωμένον Ιησούν βλέπομεν διά το πάθημα του θανάτου μεδόξαν και τιμήν εστεφανωμένον, διά να γευθή θάνατον υπέρ παντός ανθρώπου διά της χάριτος του Θεού.» —Εβρ. 2:9

Ο Ιησούς είναι ο «άρτος της ζωής», με τον οποίο ολόκληρος ο κόσμος μπορεί να σωθεί τελικά από τον Αδαμικό θάνατο, αν «φάει από αυτό το ψωμί». (Ιωάννης 6:51) Στη Μεσσιανική βασιλεία, όλοι οι άνθρωποι θα έχουν την ευκαιρία να φάνε από τον «άρτο της ζωής», τον Ιησού. Καταναλώνοντας αυτό το συμβολικό ψωμί, η ανθρωπότητα πρώτα θα αναγνωρίσει και θα εκτιμήσει την αναμάρτητη λυτρωτική θυσία που έδωσε ο Ιησούς. Έπειτα, ο καθένας θα χρειαστεί να αναπτύξει προσωπική πίστη στο γεγονός ότι ο Ιησούς προσέφερε τον εαυτό του ως «αντίλυτρον υπέρ πάντων (για όλους)» και να μάθει τις αρχές της δικαιοσύνης του Θεού. —Α' Τιμ. 2:5,6

Θα είναι επίσης απαραίτητο όλοι να αναγνωρίσουν και να αποδεχτούν τη θυσία της τέλειαν ανθρώπινης ζωής του Ιησού ως ικανοποίηση για την δικαιοσύνη του Θεού λόγω της ανυπακοής του τέλειου ανθρώπου Αδάμ. Τέλος, κάθε άτομο πρέπει να οικειοποιηθεί και να εσωτερικεύσει στην καρδιά και τον χαρακτήρα του τον Λόγο του Θεού, συμπεριλαμβανομένων όλων των μαθημάτων, των προτύπων και των ορθών αρχών που περιέχονται σε αυτόν.

Η εκπαίδευση, η καθοδήγηση και η πειθαρχία της ανθρωπότητας στη βασιλεία του Θεού, η οποία θα

εγκαθιδρυθεί σύντομα στη γη, θα διαχειρίζεται ο ίδιος ο μεγάλος Βασιλιάς και Ιερέας, ο Χριστός Ιησούς. Υπηρετώντας με τον Ιησού θα είναι η ουράνια Νύμφη του, φτιαγμένη από εκείνας «τας ψυχάς των πεπελεκισμένων διά την μαρτυρίαν του Ιησού και διά τον λόγον του Θεού». Θα βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό και θα «γίνουν ιερείς του Θεού και του Χριστού», με σκοπό να επαναφέρουν όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, που θα είναι πρόθυμοι, σε αρμονία και υπακοή στον Θεό. —Αποκαλ. 20:4-6· Α' Πετ. 3:9· Ψαλμ. 37:9

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ

Βλέπουμε πολλά γεγονότα στη ζωή του Ιωσήφ να εκπληρώνονται στη ζωή του Ιησού. Και οι δύο μισήθηκαν χωρίς αιτία. Διαβάζουμε στον Ψαλμό 69:4, «Οι μισούντές με αναιτίως επληθύνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου». Ο Ιησούς παρέθεσε αυτή τη δήλωση και την εφάρμοσε στον εαυτό του, λέγοντας: «Ότι εμίσησάν με δωρεάν (με μισούσαν χωρίς λόγο)». —Ιωάννης 15:25

Τα αδέρφια και των δύο τους ζήλευσαν και περιφρόνησαν. Οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες καταδίκασαν τον Ιησού και κάλεσαν για τη σταύρωσή του. Το έκαναν αυτό γιατί τα έργα του ήταν καλά, ενώ τα δικά τους όχι επειδή δίδαξε την οδό του Θεού πιο τέλεια από εκείνους και επειδή δήλωσε ότι θα ερχόταν η ώρα που θα τον αναγνώριζαν και αυτοί και όλοι οι άλλοι ως Μεσσίαν.

Οι σκληρές και δύσκολες εμπειρίες του Ιωσήφ, συμπεριλαμβανομένης της ταπείνωσής του, προετοίμασαν τον δρόμο για την τελική δόξα και τιμή του από τον Φαραώ, ως τον δεύτερο υψηλότερο στον θρόνο της Αιγύπτου, και τελικά για να σώσει όλους τους αδελφούς του. Το ίδιο και με τον Ιησού. «Εταπείνωσεν εαυτόν

γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» παρέχοντας έτσι τη λυτρωτική θυσία που έχει λυτρώσει όλη την ανθρωπότητα. —Φιλ. 2:8

Η ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΥΠΑΚΟΗΣ

Η ταπεινοφροσύνη είναι μια από τις βασικές αρχές που καθοδηγούν τα σχέδια και τους σκοπούς του Θεού. Η ταπεινοφροσύνη του Ιησού του έδωσε τη δυνατότητα να υπακούει τέλεια στον Επουράνιο Πατέρα του, δείχνοντας τη μέγιστη πίστη του στον Θεό. Σχετικά με τον Ιησού διαβάζουμε ότι έμαθε «την υπακοή με τα όσα υπέφερε» και «γενόμενος τέλειος, έγινε ο αίτιος σωτηρίας αιωνίου για όλους όσους τον υπακούν». (Εβρ. 5:8,9) Η έκφραση «γενόμενος τέλειος» μεταφράζεται από μια ελληνική λέξη που σημαίνει «ολοκληρώνομαι, τελειώνομαι».

Οι Γραφές μας διαβεβαιώνουν ότι στο μεγάλο σχέδιο του Θεού, όχι μόνο επρόκειτο να υψωθεί ο Ιησούς στο θρόνο ως ο Μεσσίας του κόσμου, αλλά θα υπάρξει επίσης μια ομάδα πιστών ακολούθων του που θα λάβουν δόξα, τιμή και αθανασία. Αυτοί, στο μεγάλο σκοπό του Θεού, απαιτείται να περάσουν από παρόμοιες εμπειρίες με αυτές του Πρεσβύτερου Αδελφού και Κυρίου τους, του Ιησού. Επομένως, οι εμπειρίες τους απεικονίζονται και σε αυτές του Ιωσήφ. Ωστόσο, δεν είναι ίσοι με τον Ιησού, ο οποίος έχει οριστεί ως το «κεφάλι» τους και «αρχηγός της σωτηρίας τους». —Εφεσ. 5:23· Κολ. 1:18· Εβρ. 2:10

ΝΑ ΣΥΜΠΑΣΧΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ

Όπως σημειώθηκε προηγουμένως, όσοι έχουν αποδεχτεί την πρόσκληση να γίνουν μέλη του σώματος του Χριστού λέγεται ότι αν «υποφέρουν μαζί του», «θα δοξαστούν και αυτοί μαζί» (Καθαρεύουσα: «εάν

συμπάσχωμεν, διά να γείνωμεν και συμμέτοχοι της δόξης αυτού»). [Ρωμ. 8:17] Τι σημαίνει να «υποφέρουμε μαζί του (συμπάσχωμεν)»;

Ο Απόστολος Πέτρος γράφει: «Διότι ποία δόξα είναι, εάν αμαρτάνοντες και ραπιζόμενοι υπομένητε; εάν όμως αγαθοποιούντες και πάσχοντες υπομένητε, τούτο είναι χάρις παρά τω Θεώ. Διότι εις τούτο προσεκλήθητε, επειδή και ο Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς διά να ακολουθήσητε τα ίχνη αυτού· όστις αμαρτίαν δεν έκαμεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού. Όστις λαιμοχτούμενος δεν αντελιδόρει, πάσχων δεν ηπείλει, αλλά παρέδιδεν εαυτόν εις τον κρίνοντα δικαίως.» (Α' Πέτ. 2: 20-23) Ο Θεός θεωρεί τα βάσανα των πιστών ως πολύ πολύτιμα, «του Χριστού ευωδία», «οσμήν ευωδίας, θυσίαν δεκτήν, ευάρεστον εις τον Θεόν». —Β Κορ. 2:15· Φιλ 4:18

Έχοντας αυτές τις υποσχέσεις ενώπιον του νου μας, όλες οι δοκιμασίες, οι δυσκολίες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις μας αυτή τη στιγμή μπορεί να υπομείνουμε με χαρά, αν έχουμε σωστή πίστη, γνωρίζοντας ότι «όλα τα πράγματα συνεργούν για το καλό για εκείνους που αγαπούν τον Θεό, για αυτούς οι οποίοι είναι καλεσμένοι σύμφωνα με το σκοπό του.» —Ρωμ. 8:28

Ας πηγαίνουμε συνεχώς στον στοργικό Επουράνιο Πατέρα μας, ο οποίος είναι η «πηγή της ζωής», προσευχόμενοι για τη χάρη, τη σοφία και την αλήθεια του, ώστε να μπορούμε να αναπτύξουμε τον χαρακτήρα μας από κάθε εμπειρία που μας επιτρέπει να έχουμε στη ζωή. (Ψαλμ. 36:5-10) Έτσι, τελικά θα γίνουμε «περισσότερον από υπερνικητές [Αρχαίον Κείμενον: κερδίσουμε μια αποφασιστική νίκη] μέσω αυτού που μας αγάπησε» και μας αγόρασε «διά του τιμίου αίματός του». —Ρωμ. 8:37· Α' Πέτ. 1:19 ■